

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΞΟΧΩΤΑΤΕ, εξακολούθησε η 'Αλοΐζα, ο Περρό μου είχε άσκια: ε'Όταν σε λίγο θα ξεφυγήσω, άγαπημένη μου γυναίκα, θα κλείσως αυτό το σπίτι, θα διώξης τους ύπηρες και θα πιάς στο φρένο των Μοντζαρμερού μαζί με το Γαβριήλ και με το παιδί μας. Δέν θα εγκατασταθής όμως στον πύργο του άφέντη μας, αλλά θ' άποσυρθής από μαρό σπατάα μας. Έκει θ' αναθένης τον κληρονόμο των εγγενών κομητών, έτσι που οι έχροάι του να τον λησμονήσουν. Όλοι οι άνθρωποι μας έκει κάτω θα σε βοηθήσουν στο ίερο έργο σου. Πρέπει επίσης ο Γαβριήλ ν' άγνοι, ως άπου να γινή δεκαοχτώ

χρόνων, το όνομά του. Άς ξέρει μόνο ότι ένε εγγενής. Ό εφημέριος κι' ο άρχων του Βιουτιέ, που ένε ανάδοχος του Γαβριήλ, θα σου δώσουν τις πολιτικές συμβουλές τους για την άνατροφή του. Μά κι' άπ' αυτούς άσκια, άν και ένε σύγχοι φίλοι, κούρη την ιστορία που σου διηγήθηκα πρό όλίγον. Περιορίσου μόνο να τους πής, ότι φοβάσαι για το Γαβριήλ τους παντοδύναμος έχροός του πατέρα του...ε.

Μά οι τρομεροί του πόνοι έκαναν το δυστυχισμένο μου σίχνο να ύποκρηή φορητά κι' αναγκάστηκε να σωπάσει. Όπόσο, μόλις οι πόνοι τον άφηναν λίγο, έπολεείτο της εικαρίας για να μ' ένθαρσινή και να με παρηγορήσει. Έπειτ' από λίγη ώρα, συγκεντρώνοντας όλες του τις δυνάμεις, μου έπτε πάλι:

—Όλος ο κόσμος πρέπει να νομίζη πως είμα θαμμένος στο νεκροταφείο των Άθών. Άν άνακαλιρθή, έτσι και το ελάχιστο ίχνος της έπιστροφής μου έδω, είσαι χαμένη 'Αλοΐζα κι' ο Γαβριήλ μαζί σου. Μά ύπολογίζω σε σένα που έχεις χέρι γερό και ψυχή γενναία. Μόλις θα μου κλείσης τ' αρωχά μου μάτια, συγγέντρωσε όλες τις δυνάμεις της ψυχής σου και του σώματός σου, περιμένα να ρθών το μεσάνυχτα και όταν όλοι θα κοιμηθούν έδώ μέσα, κατέβασε το πτώμα μου στο ύπόγειο. Έκει θάρε το στο οικογενειακό μνημείο των άρχόντων του Μπαρισά, στους όποιους άντρες άλλοτε το μέγαρο αυτό. Κανένας δέν κατεδάνει πειά σ' αυτό το ύπόγειο και θά βοής το κλειδί του τάφου μεί' στη μεγάλη κασέλα, στο δωμάτιο του άφέντη μας. Είμα βέβαια ένας άπλός ύποκόμιος κι' έτσι θ' άναπαυθώ σ' έναν μεγαλοτραπή τάφο, ανάμεσα σε τόσους ισχυρούς άρχοντες. Μά ο Χριστός λέει, πως όλοι είμα πεθάνοιμε, είμαστε ίσοι. Δέν είν' έτσι, 'Αλοΐζα μου;...

Μόλις άρχισο να βραδιάζη, ο δυστυχισμένος μου σίχνος κυριεύτηκε από τρομερό παρωλήρημα, ενώ συγχρόνος οι φορητοί του πόνοι διπλασιάζτηκαν. Έγώ χτυπούσα το στήθος μου άπ' την άτελεισία, γιατί δέν μπορούσα να τον άνακουρίσω. Ό πωρετός τον έφλόνηξε όλόκληρο.

Έξαρνα, σε μιά στιγμή, άνασηρόθηρε με κόπο και μου έπτε:

—'Αλοΐζα, έλα!... Δώσε μου το στεγνό φίλημα και πές μου το στεγνό χαίρε... Και θυήσου!... Θυήσου!...

Ρίχτηκε επάνω τον σάν τραλή και γέμισα το πρόσωπό του από φιλήματα και δάκρυα. Μου ζήτησε έπειτα τον Έσταυρωμένο κι' άπόθεσε τ' αδυσημένα χείλη του στα καρδιά του μαρτυρίου του Κυρίου, κρηθρίζοντας με κόπο:

—Ω, Θεέ μου! Ω, Θεέ μου!...

Κατόπι πής το χέρι μου μέσα στο δωό του και προστάθησε να το σφίξη.

—Χαίρε, 'Αλ... πής να πή. Μά δέν πρόφτασε.

Πετάχτηκε επάνω με δύναμη και ξαναέφροντας, σιδράστηκε άκινήτος στο στρώμα του.

Ήταν νεκρός.

Έπέρασε τις ύπόλοιπες ώρες της βραδείας με δάκρυα και με προσευχές. Όπόσο ήρωα, άπως πάντα, και παραστάθηκα στο πλάγιασμα σας, έξοχότατε, Κανένος, έννοείται, δέν ξαναλάοταν βλέποντας την άπόγνοσί μου. Ή άτελεισία άλλωστε βασιλευε στο μέγαρο κι' όλοι οι ποιοί ύπηρέτες έβλασαν τον κόρητα και τον καλό τους σύντροφο Περρό.

Κατά τις δυό μετά τ' μεσάνυχτα, κανένας θόρυβος δέν άκούόταν πειά και μόνο εγώ άφηντούσα. Έπλινα τότε το αίμα που γέμιζε το σώμα του σκοτωμένου μου σίχνο, το τούλιξα μ' ένα σεντόνα κι' επικαλομένη τη βοήθεια του Θεού, το πήρα στα χέρια μου κι' άρχισα να κατεβάζω στο ύπόγειο το πολιτικό αυτό φορητό, που ήταν πιο βαρό για την καρδιά μου, παρά για τ' ματράσια μου. Κάθε φορητό που ή δυνάμεις μου μ' έρωατέλειαν, το άφρινα κατά γής, γονάτζια μπροστά του και προσευχόμουν.

Έέλος, έπειτ' από μωή ώρα, που μου φάνηκε αιώνας δόδαλμος, έφτασα μπρος στην πόρτα του ύπογειού. Όταν την άνοιξα με κόπο, γιατί χρόνια όλόκληρα δέν την είχαν άνοιξει, ο παγωμένος και παχητός άέρας που βγήκε από μέσα, λίγο έλασε να με σιάσει και μούσβασε τη λάμπα. Όπόσο, ανήλθα γρήγορα, ξανάνομα τη λάμπα μου και άπόθεσα το σώμα του σίχνο μου σ' ένα τάφο που ήταν άνοιχτός και άδειος. Έπειτα, άφου τον φίλημα για τελευταία φορηά, σκέπασα τον τάφο με το βαρό του μάκιμα, που με χώρεσε για πάντα από τον πολυκαταπιμένο σύντροφο της ζωής μου. Ο κρότος που έκανε το μάκιμα, κέρνοντας επάνω στον τάφο, με τρούφισε τόσο, ώστε μάλς πρόφτασα και ξαναέλεισα την πόρτα του ύπογειού πίσω μου, τόβαλα στα πόδια και δέν εστάθηκα παρά στην κάρμα μου, άπου σωφίστηρα μοσεπθαιμένη σε μιά καρέλλα. Όπόσο, πριν ξημερώσει, αναγκάστηκα να σηκωθώ και να κάρω τ' αματωμένα σεντόνια και ρούχα, που θα μπορούσαν να με προσδώσουν. Έτσι, δέν έχάραξε, ή σκληρή μου δουλειά είχε τελειώσει και δέν άπόμεινε πειά ούτ' ένα ίχνος από τ' γεγονότα της τραχημένης νύχτας και της ημέρας. Είχα εξαφανίσει τ' πάντα.

Όλες όμως αυτές ή προστάθειές μου με είχαν έξαυτήήσει κι' έπειτα βαρειά άρρωστη. Μά το καθήρω μου ήταν να ζήσω για τ' δυό όραμα, για σ' έξοχότατε, και για το παιδί μου, τ' όποια ή

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η περίφημη έννοσημένη του βασιλέως Λουδοβίκου 14ου Κυρία Μαιντενόν.

(Πορτραίτο του Π. Κυφάρ).

Θεία Πρόνοια είχε εμπιστευθεί στην προστάσα μου, και έθρα.

—Δυστυχισμένη γυναίκα! Δυστυχισμένη μάρτυς! έπτε ο Γαβριήλ, σφίγγοντας με συγκίνηση τ' αχρία της 'Αλοΐζας μέσα στα δικά του.

—Έπειτα από ένα μήνα, εξακολούθησε ή παραμένα, σ'ας μετέφερα στο μέγαρο Μοντζαρμερού, άκολούθοντας τις τελευταίες όδηγίες του σίχνο μου. Ένομηταθ' για μιά βδομάδα, έγινε κάπως θόρυβος στην Αύλη για την άνεξήγητη έξαράνοι του κάρμου Μοντζαρμερού και του ύποκόμου του. Έπειτα όμως τον έξωσαν σαγά-σαγά. Τον Μάη του ίδιου έτους, πέντε μήνες μετά την έξαράνοι του πατέρα σας, γεννήθηκε ή Άρτεμις ντε Κάστρο.

—Ναι, έκανε ο Γαβριήλ σκεφτικός. Είχε όμως τάρα κόρη του πατέρα μου;

Και άμέσως φώναξε δυνατά:

—Μά ο πατέρας μου ζή!... Ό πατέρας μου ζή!... Και θά τον ξαναβρω, 'Αλοΐζα! Θα τον ξαναβρω και αυτός θα μου πή!

—Ό Θεός να το δώσει, έξοχότατε!...

—Και δέν έμαθες τίποτε, 'Αλοΐζα, ρώτησε ο Γαβριήλ, για τ' φίλαση, μέσα στην όποια έθαψαν ζωντανό τον πατέρα μου; —Τίποτε, έξοχότατε. Ή μόνη ένδειξις που έβρισκε σχετικώς, ένε αυτό που έπτε ο βαρώνος Μοχουρενσού και που το άκουσε ο Περρό, ότι δηλαδή ο δικωρητής του Σατελέ ήταν άν-

θραυλος δικός του και ότι ανέλαβανα κάθε εθνική γι' αυτόν...

— Στο Σατελέ! φώναξε ο Γαβριήλ. Στο Σατελέ! Και σαν άστρατη, μία φοιχητή ανάμνησις πέρασε απ' το μυαλό του. Ξαναείδε με τη φαντασία του το γέρο που είχε δει κατά την επίσκεψή του στο Σατελέ, άλισσοδαμένο σ' ένα από τα πιο τρομερά κελιά της; και στον όποιο απαγορευόταν αυστηρά νά μιλήση.

Ήταν λοιπόν αυτός ο πατέρας του; Με την τρομερή αυτή ανάμνησις, ο Γαβριήλ δεν μπόρεσε νά κρατηθή πια και ξεσπώντας σε λυγμούς, οίχτρισε μέσα στην άγρυπνή της παραμόνας του...

XXV Η ΗΡΩΔΙ-ΚΗ ΕΞΑΓΟΡΑ

Την άλλη μέρα ώστόσο, με βήμα σταθερό και με πρόσωπο γαλήνιο, ο Γαβριήλ διεκδημιόταν προς το ανάκτορο του Λουδβρον για νά ζητήσει άφάρσιν από το βασιλεία. Ο Μαρτέν Γκέο, ο πραγματικός Μαρτέν Γκέο αυτή τη φορά, τον άκολουθοῦσε.

Μέσ' στην αλλη του Λουδβρον άσηνήσιχη κίνησις έπακρατοῦσε, μα ο Γαβριήλ ήταν άπορορομημένος από τις σκέψεις του και δεν έδωσε προσοχή στους έμψους των αλλοκόν, οι όποιοι συζητοῦσαν εδῶ κι' εκεί με έκφραση περιλάλη.

Ώστόσο, ή άφηρημάδα του δεν ήταν τόση, ὥστε νά μιν άναγορίσει τόν άδελφό του δοικῶς ντε Γιάξ Κάρολο, καρδινάλιο της Λοραίνης, ο όποιος κατέβηκε έκεινη τη στιγμή από τ' άμάξι του και τόν όποιο χαρέρισε με σεβασμό.

— Α, σεις είσθε, κύριε ντ' Εξμέ; είπε ο καρδινάλιος, άναποδιδόντάς του με μεγάλη έγκαρδιότητα το χαρέριόμ. Βλέπω μ' εύχαρίστησι πως συνήλθατε έντελῶς από τήν άφρόσυνα σας. Τόσο το καλύτερο! Τόσο το καλύτερο! Ο ήρωδίατος άδελφός μου, στην τελευταία έπιστολή του, μου ζήτησε πληροφορίες για σας μ' ένδιαφέρον και μ' άνησιχία...

— Ω! πόση καλοσύνη έκ μέρους του! άπάντησε ο Γαβριήλ.

— Την άξιζετε, άγαπητέ μου φίλε, είπε ο καρδινάλιος, γιατί είσθε πραγματικός ήρωας. Μα πού πάτε τόσο βιαστικά;

— Στο βασιλεία, πανερότατε.

— Χμ! ο βασιλεύς είναι πολύ άπρηχαλιμένος σήμερα και μου φαίνεται, ότι δεν θα μπορέση νά σας δεχτή. Άκούστε, κι' εγώ έπίσης πηγαίνω στο βασιλεία, ο όποιος μ' έζητησε έπιγονάτως από άλλου. Άς άνεβαίμε μαζί. Δώστε μου το νεανικό μπράτσο σας για νά στηριχτώ και είς άντάλλαγμα θα προσπαθήσω για σας παρουσιασῶ στον βασιλεία. Άλήθεια, μάβατε τὰ δυοάρεστα νέα;

— Όχι, άπάντησε ξεφρισμένος ο Γαβριήλ. Έρχομαι από το σπίτι μου και το μόνο που άντελήφθην ήταν κάποια έξαιρετική κίνησις εδῶ...

— Τὰ πράγματα είναι πολύ άσχημα, είπε ο καρδινάλιος. Οι Ίσπανοί κατετρόσαν τα στρατεύματά μας στο Σαιν Κεντίν και το πολιορκούν τώρα στενά. Είναι ζήτημα άν θα κατορθώση νά ξεφύγη ο στρατός μας από την αίχμηλοσία. Γι' αυτό άσφαλῶς με προσάκιωσε τόσο έπιγονάτως ο βασιλεύς.

— Μεγάλε Θεέ! φώναξε ο Γαβριήλ. Μα τότε κινδυνεύει όλόκληρη ή Γαλλία...

— Ο Θεός νά προστατεύει τη Γαλλία! είπε ο καρδινάλιος. Μα νά! φράσιον στα διαμερίσματα του βασιλέως. Νά ίδούμε τι θα κάνη κι' αυτός για νά σώση τη Γαλλία.

Οι φρονοί υποκλίθηκαν μπρός στον καρδινάλιο και τόν άφρασαν νά περάση, άκολουθοῦμένους από το Γαβριήλ, ο όποιος, μιλώντας μέσα, είδε τόν βασιλεία μαζί με τήν Άρτεμίδα τῶν Πονατιέ. Ο Έρρίκος Β' έτρξε άμέσως προς τόν καρδινάλιο και τόν φώναξε:

— Καλῶς όρίσαστε, πανερότατε. Τι τρομερή καταστροφή! Μονάχα από τόν άδελφό σας έξαρτάται τώρα ή σωτηρία της Γαλλίας. Πού βρίσκεται τώρα ο δούξ; Ξαναίστε από τήν Ίταλία;

— Μάλιστα. Μεγαλυότατε. Είναι τώρα στη Λυόν...

— Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε ο βασιλεύς. Κύριε καρδινάλιε, άνέθεσα στα χείρα του ένδόξου άδελφού σας τή σωτηρία του κράτους μου. Τού έγραφα από άλλου ένα γράμμα για νά έπισπεύη τήν έπιστροφή του. Ίδου το... Άς εύαρεστήθει και ή πανερότης σας νά τού γράφη ένα γράμμα και νά τού εκδήση ότι έγκαταλείπομα σ' αυτόν έξ όλοκλήρου. Ο ταχύνδρομος που είναι κάτω, καθάβλια στο άλλο του, έτοιμος νά ξεκινήση. Προς Θεού, πανερότατε... Κάνετε γρήγορα. Μισή ώρα άργοπορία μπορεί νά μας καταστρέψη.

— Υπακούω στη Μεγαλειότητά σας, άπάντησε ο καρδινάλιος, διεκδημιόμενος προς το γραφείο, και έμια βέβαιος, ότι ο ένδοξος άδελφός μου θα σας ύπακούση, γιατί ή ζωή του άνήκει στον βασιλεία και στη χώρα.

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τι σκαρώνουν οι Μπολσεβίκοι. Το μεγαλύτερο ψυγείο του κοσμου. Τα συνεικείσια στην Ίαπωνία. Ο ρόλος της γλώσσας. Η ψυχολογία του γέλιου. Από ποιούς νά φυλάγαστε. Τι γραφει ένας Γερμανός έπιστήμων. Οι διάφοροι λαοί και ή εθνικές των τρεφές. Το «νερό του Ύπνου» στην Καλιφορνία, κτλ. κτλ.

Στην Πετρούπολι έγιναν πρό μινος από τη Σοβιετική Κυβέρνηση τα έργαίνα ενός τεραστίου ψυγείου, το όποιο εινε το μεγαλύτερο όλου του κόσμου και θα χρησιμοποιηθή για τη διατήρησι των τροφίμων της πόλεως.

Το κολοσσιαίο αυτό ψυγείο που βρίσκεται στην άκρη της Πετρούπολεως, κατασκευάστηκε επί τη βάση σχεδίων του μηχανικού Τένερμαν και άποτελείται από τέσσερα κατόματα. Μέσα στο ψυγείο αυτό μπορούν νά χωρέσουν 7.500 σαρμαμένα βόδια, 250 βαγόνια νοτιών αινῶν, 450 βαγόνια κωνοσφαιρομένων αινῶν, 325 βαγόνια βουτύρου, 450 τρωφῶ και 200 βαγόνια διαφόρων άλλων τροφίμων.

Κάθε διαμέρισμα έχει τήν άπαιτημένη για το φιλιασμένο είδος θερμοκρασία. Δώδεκα βαθμῶν υπό το μηδέν για το κρέας, τεσάρων για το βούτηρο και το τυρί και μηδέν για τὰ αυγά.

Όλας ή δουλειές στις άποθήκες του ψυγείου αυτόου γίνονται με μηχανήματα. Τα βαγόνια έφοροτῶνται σε ηλεκτρικά κάρρα και μεταφέρονται στους άνασῶ τῶν διαφόρων διαμερισμάτων. Όταν πρόκειται πάλι τὰ τρόφιμα νά μεταφερθούν άλλου, γερανοί που μπορούν νά σηκώσουν βάρος μέχρι 312 τόννων, τὰ άποθέτουν στους έξώστες του ψυγείου κι' έπειτα τὰ φοροτῶνουν στα άποτάκια.

Στην Ίαπωνία έπαρταί άκόμα ένα περίεργο και άρεσκά ποιητικό έθιμο, σχετικό με τη διεξαγωγή τῶν εινουκεσιῶν.

Όταν δηλαδή μία μητέρα θελήσει νά παντρήη τήν κόρη της, δεν έχει παρά νά προσέκη απ' το μπαλόνι ή από το παράθυρο του σπιτιου της μία όμοια γιάστρα γεμάτη χῶμα, χωρίς όμως νάχη φιντεμένο κανένα λουλουδι μέσα.

Εάν τώρα κανένας νέος επιθυμει νά κινή συζυγῶ του τήν κόρη της, πλησιάζει στο μπαλόνι, σε μία ώρα που μητέρα και κόρη βρίσκονται στο σπίτι και συνεπῶς τόν βλέπουν, κατεβαίει με προσοχή τη γιάστρα κι' άφου φιντεμει σ' αυτή ένα όμοιο λουλουδι, τήν ξαναενοίμα και φεύγει. Τήν άλλη μέρα ξαναενοίμα απ' το σπίτι της νέας κι' άν βρει το λουλουδι τῶν περαιοτημένο και ποτισμένο, καταλαβαίνει ότι ή πρότασι του έγινε δεκτή. Αν άντιθέτως το βρει μαρμαμένο κι' άπεροτῶτο, δεν χροιάζεται τίποτε περισσότερο για νά καταλάβη, ότι δεν τόν θέλουν για γαμῶ. Πολλές φορές μάλιστα, ο άτυχῶς ύποψήφιος γαμῶς βρίσκει το λουλουδι τῶν ξεροζωμένο και πεταγμένο στο δρόμο. Αυτό σημαίνει περιφρόνησι εκ μέρους της νέας και εινε ή βαρύτερη προσβολή που μπορεί ν' έχη σ' ένα νέο.

Το γέλιο —πρόνομιο άποκλειστικά δοσμένο απ' τη φύσι στον άνθρωπο— δείχνει, άπως ισχυρίζεται ένας Γερμανός έπιστήμων, τόν χαρακτήρα ενός εκάστου, τήν ψυχοσύνθεσι μας, τη νοοτροπία μας.

Οι άνθρωποι, γράφει ο Γερμανός έπιστήμων, που γελούν με τους χαρακτηριστικούς φθόγγους εχά, χά, χέ, εινε τύποι ελιφρονείς, εύθεσι κι' άνοητοκαρδοί. Άγαπῶν το θόρυβο και τη δράσι κι' ως επί το πλείστον έχουν χαρακτήρα σταθερό κι' άμετάβλητο. Όσοι γελούν με το εχέ, χέ, χέ, εινε κρῶσεσις μάλλον φλεγματικής και μελαγχολικής. Όσοι γελούν με το εχ, χ, χ, εινε άνθρωποι άφελείς, τίμοι, περιποιητικοί, άτολμοι κι' άναποράστοι. Αντίθετα, οι γενναίοι, οι τολημοί, οι εύχαρομημένοι άνθρωποι γελούν με το βροντῶδες εχῶ, χῶ, χῶ. Μακριά απ' τους ανθρώπους εκείνους που γελούν με κλεισμένο το στόμα, βράζοντας έναν βαθύ ήχο, κάτι σαν εχμ, χμ. Αυτοί εινε μοδῶνθρωποι και κωκεντρικοί.

Αυτά λέει ο Γερμανός έπιστήμων. Μπορείτε νά τὰ πιστεύετε, μπορείτε και νά... γ ε λ ά σ ε τ ε ε ις βάρους του. Αιμάτιόμ σας...

Μία Γαλλική έφημερίδα έδημοσίευσε τελευταία τήν παρακάτω άνάλογο του ανθρώπου άργανισμοῦ κατά χώρας και σχετικῶς με τὰ διάφορα τρόφιμα που καταναλώνει κάθε λαός για τή συντήρησι του:

Ο Ή Άγγλος άποτελείται από πρόβιο κρέας και νερό, ο Γερμανός από τυρί, αυγά και νερό, ο Άμερικανός από κωνοσφαιρία, κινό και νερό, ο Ρώσος από ψωμί, λίπος, τσάι, βότκα και νερό, ο Κινέζος από ρῆς και νερό και ο...Γάλλος από άμελέτες, βατράκια και... ιδέα.

